

R. J. Hendon
Az Evolúcionizáló

Zhijian Chung parancsnok feljegyzései a Titán-misszió utolsó napjairól.

2080. június 27. 13 óra 11 perc

Másfél éves utunk végéhez érve a Szaturnusz legnagyobb holdjának, a Titánnak sarlója borítja be a Hosszú Menetelés II. kémlelőnyílását. A hibernáló kamrák kifogástalanul működtek, a létfenntartó rendszer megfelelően üzemel.

A négyfős személyzet parancsnokaként egy órával ezelőtt utolsó eligazítást tartottam és bemutattam Shaozu Chiangsu elvtársat, aki a Népi Felszabadító Hadsereg hírszerző századosa. A Hosszú Menetelés II. és a Titán-küldetés másik két asztronautája Han Ju-vej elvtárs, a biológus és egyben hajóorvos, valamint Xiu Lung elvtársnő, a pekingi egyetem fizika és kémia professzora.

Chiangsu százados elvtárs ismertette a küldetés lényegét, melyet ez idáig nem hoztak tudomásunkra:

Az Űrkutatási Hivatal figyelmét felkeltette az elmúlt öt év fokozott amerikai űrtevékenysége a Szaturnusz Titán holdja közelében. Majd' százhusz űrszondát indítottak a hold felé, melyek közül százhat le is ereszkedett a Titán felszínére. A hírszerzés információi szerint az Egyesült Államok teljes titokban próbálta tartani Titán-szondáit. Semmiféle hivatalos közleményt nem adtak ki a hold iránti feltűnő érdeklődés magyarázatára.

A nagy hatótávolságú érzékelők szerint az amerikai szondák biológiai élet elemzésére alkalmas műszereket szállítottak. Peking szerint elképzelhető, hogy életre bukkantak a Titánon. Mivel az amerikaiak a Nightingale-katasztrófa óta nincsenek birtokában olyan űreszköznek, amellyel egy emberes utazás megvalósítható lenne ekkora távon, legfontosabb célunk, hogy az amerikaiakat megelőzve szerezzünk bizonyítékot – a világtörténelemben elsőként – a földön kívüli élet létezéséről. Ennek értelmében a küldetés szigorúan titkos és a hírszerzés hatásköre alá tartozik.

Ju-vej elvtárs és Lung elvtársnő megdöbbenéssel fogadta a hírt. Én is izgatott vagyok feladatunk jelentőségétől. Pontosan ezért jelentkeztem az Űrkutatási Hivatalhoz: megadni a bizonyítékot, hogy máshol is kialakulhatott az élet. Néhai kiképzőtisztem ekképp jellemzett engem: „Megszállottan keresi a Csodát.” Kénytelen vagyok igazat adni neki, mert most felcsigázott gyermekként nézem a sárgás holdsarlót a megfigyelőben.

Chiangsu százados elvtárs higgadtságot és feltétlen engedelmességet vár el a csapattól. Úgy vélem, amint túltesszük magunkat a meglepetésen, mind képesek leszünk ezt teljesíteni.

2080. június 28. 03 óra 27 perc

A küldetés tervének megfelelően mind a négyen átköltöztünk a Mao-7 leszállóegységbe és lezártuk a zsilipkamrát. 02 óra 00 perckor elváltunk a Hosszú Menetelés II-től és megkezdtük az ereszkedést a Titánra.

Nagy pillanat ez a kínai nép számára! A Titán, amellet, hogy a Szaturnusz legnagyobb holdja, a Földet leszámítva az egyetlen égitest a Naprendszerben, ahol folyékony halmazállapotú anyag (jórészt metán) található.

A leszállóegység problémamentesen talajt ért az Ontario Lacus metántótól délre. Amikor kinéztem a kémlelőnyíláson, máris három amerikai szondát pillantottam meg a tó környékén, valamint egy önjáró rovert. Chiangsu százados rádiócsöndet kért. Három órás pihenőt rendeltem el, mielőtt megkezdénénk a terület és az amerikai szondák átvizsgálását.

2080. június 28. 22 óra 52 perc

Pihenő után felöltöttük a szkafandereket, és Chiangsu százados elvtárs, Ju-vej elvtárs, valamint jómagam kiszálltunk a kompból. Engem ért a megtiszteltetés, hogy első emberként a Titán felszínére lépjek. Egészen más érzés volt, mint a Hold felszínén sétálni. Jóllehet, a gravitáció hasonlóan gyenge, ám a légkör sűrű és a nyomás nagy. A hőmérő mínusz száznyolcvan Celsius fokot mutat. Az égbolt szürkés-rózsaszín és amikor nem metánzivatar hull az égből, akkor fekete hó esik – a légkörben lezajló, bonyolult vegyi folyamatok terméke.

Ju-vej elvtárs talajmintákat vett és a mobil elemző meglepő eredményeket mutatott: a talajban egyszerű felépítésű, egysejtű életformák nyomai látszóttak. Noha korábban is sejtettük, hogy az amerikai szondák jelenlétének oka az, hogy földön kívüli életet találtak, mégis mindnyájunkat megdöbbsentett, Chiangsu százados kivételével.

A százados szerint a Titán más titkot is rejthet egysejtűeken kívül, ami indokolhatja az amerikai űrkutatói hivatal hírzárlatát. Mikor rákérdeztem ennek okára, azt felelte, Peking nagyobb súlyú felfedezésre számít.

Ju-vej elvtárs és jómagam is értetlenséggel hallgattuk a százados szavait. Nagyobb súlyú felfedezést, mint az első idegen organizmusokat? Mégis mire számíthatnak Pekingben? Óriási, összetett szervezetekre vagy talán intelligens létformákra egy holdon? Tán „zöld emberkékre”?

Az elvtárs folytatni akarta a felderítést, én azonban élve kapitányi rangommal újabb pihenőt rendeltem el és utasítottam Ju-vej elvtársat a begyűjtött minták analizálására.

2080. június 29. 03 óra 00 perc

Mindenképp szükségét érzem a Chiangsu elvtárral négyszemközt folytatott rövid beszélgetésem feljegyzését a kapitányi naplóba. Röviddel azt követően, hogy megvétóztam a felderítés folytatására kiadott parancsát, a százados elvtárs felkeresett a hálófülkében és kérdőre vont. Azzal védekeztem, hogy Han Ju-vej és Xiu Lung elvtársakkal számos küldetésen vagyunk túl s minden alkalommal kifogástalan munkát végeztek, akár csak jómagam. Ennek a hibátlan munkának az alapkövei pedig az óvatos tervezés, megfontoltság és a tiszta, hideg fej, valamint az űr feltétlen tisztelete, amit ő láthatóan nem ért meg. Chiangsu elvtárs válasz nélkül, feldúltan távozott. Szeretném hozzáfűzni, hogy már megbántam tiszteletlen viselkedésemet és átgondoltam a beszélgetésünket. Belátom, hogy a szóban forgó küldetés minden korábbi küldetésem fölé magasodik fontosságában, emiatt teljes mértékben megértem a hírszerzés türelmetlenségét.

Nem sokkal később fölkerestem Ju-vej elvtársat a laboratóriumban és hosszú évekre visszatekintő barátságunk és munkakapcsolatunk miatt beavattam Chiangsu elvtárral folytatott beszélgetésünk részleteibe.

Hant azonban nem érdekelte semmi más a munkáján kívül, és beszámolt az eredményekről:

A fénymikroszkóp kimutatta, hogy az analizált minták meglepő hasonlóságot mutatnak földi környezetben is fellelhető metanotróf baktériumokkal. Olyannyira, hogy Han szerint nem csupán egy hasonló életciklusú és viselkedésű lényről van szó, hanem ténylegesen a metánfaló *Methylococcus Capsulatus* nevű baktériumot találtuk meg.

Egyszerre voltam csalódott és izgatott. Eszerint nem földön kívüli élőlényeket, hanem egy nagyon is földi fajt találtunk a Titánon. Számos tudós vitatkozott már arról, hogy az idegen élet mennyiben mutatna hasonlóságot a földivel – egyáltalán előfordulhat-e, hogy két külön égitesten ugyanaz a faj kialakuljon? Ha igen, az izgalmas kérdéseket vethet fel az élet fejlődéséről.

A kevésbé izgalmas és sajnos jelen pillanatban sokkalta valószínűbb magyarázat azonban az, hogy a baktérium az amerikai űrszondák által került a Titánra. Talán épp azzal a céllal, hogy a közismerten metánban bővelkedő holdon az élet fennmaradásának lehetőségeit vizsgálják.

Lehetséges, hogy ez lenne a válasz az amerikaiak túlzott érdeklődésére? Egy egyszerű kísérlet földi mikrobákkal? Ha Pekingben idegen baktériumoknál nagyobb súlyú felfedezésre számítanak, akkor ennek hallatán egyenesen el lesznek keseredve.

2080. június 29. 07 óra 38 perc

Lung elvtársnő enyhe rosszulléttel küszködik. Ju-vej elvtárs általános űrbetegségre gyanakszik. A részletek az egészségügyi naplóban olvashatók, mégis szükségesnek érzem megjegyezni, mert kilenc alkalommal repültem együtt Lung elvtársnővel, ám még soha nem jelentkezett nála az űrbetegség.

Kötelességemnek tartom megemlíteni továbbá, hogy az orvosi vizsgálatot követően Chiangsu elvtárs félrehívott s rákérdezett Lung elvtársnővel való kapcsolatomból természetére. Nem titkoltan az volt a benyomása, hogy viszonyt folytatok Lung elvtársnővel és figyelmeztetett, hogy ennek súlyos következményei lehetnek a küldetésre és kapitányi rangomra nézve.

Felháborítónak tartom Chiangsu elvtárs minden alapot nélkülöző vádjait. Újfént emlékeztettem rá, hogy elsőként léptünk a Titán felszínére és közvetlenül tapasztalhatjuk meg a hold emberre gyakorolt hatásait. Javasoltam neki, hogy beszélgessen el erről Ju-vej elvtárral is, aki, mint képzett orvos és biológus elmagyarázhatja az élő szervezetekre leselkedő űrbéli veszélyeket.

Tanulva alig néhány órával korábbi vitánkból, udvariasan kértem Chiangsu elvtársat, hogy hallgasson ránk, tapasztalt kozmonautákra a küldetés végrehajtásában. Azt hiszem, megértette és elfogadta, mert távozása előtt azt kérte, hogy amint biztonságosnak látom, folytassuk a felderítést a metántó partján.

2080. június 30. 02 óra 45 perc

Fantasztikus felfedezést tettünk! Nehéz megtalálnom a megfelelő szavakat, hogy leírjam, mit érzek e pillanatban. Azt minden kétséget kizáróan kijelenthetem, hogy a mai nap úgy kerül be a történelembe, mint a kínai nép legdicsőségesebb pillanata!

Chiangsu százados elvtárs és a pekingi hírszerzés a legmesszemenőbbekig elégedett lehet. Nem csupán fejlett és határozottan idegen életet találtunk, de kézzel fogható bizonyítékát is az intelligens földön kívüli élet létezésének!

Az Ontario Lacus partján haladtunk északnyugati irányba a terepjáróval, sárgás, sűrű jégviharban, amikor körülbelül kétszázhusz kilométerre a leszállóhelyünktől különös, fémes csillogásra lettünk figyelmesek. Mialatt közeledtünk hozzá, háromszor is megálltunk, hogy rácsodálkozzunk az élet egyre szembetűnőbb nyomaival. Már nem csupán az emberi szemnek láthatatlan baktériumokat, de egyszerű felépítésű mohákat, moszatokat és gombára emlékeztető telepeket találtunk. Mindenből mintát vettünk és elégedetten láttam, hogy végre Chiangsu elvtárs is pont annyira megrészegült az élet nyomai láttán, mint mi. De ekkor még nem is sejtettük, mi vár ránk a tó túloldalán!

A metántó északi partján egy kis kráter közepén találtuk meg az amerikaiak érdeklődésének tárgyát: egy különös, fényes fémtestet, melynek csúcsa az égbe meredt. Olyan volt, akár egy hosszúkás tojás, de alja a földre volt temetve. Kissé ferdén állt, mintha nem szállt volna le, hanem becsapódott volna, de makulátlanul sima felületén egyetlen horpadás vagy karcolás sem látszott. Nem találok rá más szót: bámulatra méltó alkotás volt, rögvest nagy

hatást gyakorolt mindnyájunkra. Percekig csak álltunk némán és bámultuk ezt az ismeretlen tárgyat, mely jó hat méterrel magasodott fölénk.

Három szonda leszállóegysége volt a közvetlen közelében, melyek beleragadtak a sárba és a megsűrűsödött vegetációba. Különös, indás növények szaporodtak el a kráterben, körbenőtték a rovereket, s úgy tűnt, a tárgy, ez az ellipszoid képezi a burjánzás középpontját. Személyes véleményem a látottak alapján az, hogy ez az űrből jött szerkezet az okozója az élet elterjedésének a holdon.

Mi lehetett ez? Honnan jött és ki készítette? Soha életemben nem láttam még csak hasonlót sem. A három megakadt rover, melyek az Egyesült Államok legnagyobb műszaki zsenijeinek alkotásai voltak, száználmas gyermekjátékoknak tűntek e sima, fensőbbeséges műremek mellett. A különbség akkora volt, mint a kovakő és az atomreaktor között. Ebben a pillanatban teljes bizonyossággal tudtam, hogy egy idegen szerkezet előtt állok.

Egyikőnk sem szólt egyetlen szót sem. Némán szálltunk vissza a terepjáróba; mindhárom társam tekintetén láttam, hogy pontosan azt érzik, amit én: a tárgy megkérdőjelezte minden eddigi ismeretüket az univerzumból.

2080. június 30. 15 óra 58 perc

A kezdeti döbbenet követően felszerelkeztünk mérőműszerekkel és alapos vizsgálatnak vetettük alá az ellipszoidot. A Geiger-Müller-számláló állandó, ám még veszélytelen gamma-sugárzási szintet jelzett a belsejéből, mely az ellipszoid csúcsánál érte el maximumát. Rádióhullámokat is fogtunk, de a jel annyira zavaros volt, hogy a rendelkezésünkre álló eszközökkel lehetetlenség értelmezni.

Miután megállapítottuk, hogy nem jelent ránk közvetlen fizikai veszélyt, Lung elvtársnő megpróbált mintát venni a szerkezet héjából. Ahogy azt sejtettem, sem a gyémántfejes fűrő, sem a lézer nem volt képes karcot ejteni a burok makulátlan anyagán. Egyértelmű volt, hogy a tárgy olyan ötvözetből készült, amit nem ismerünk.

A szerkezet lábánál fejlődő növényekből is mintát vettünk – melyek már magasabb rendűek voltak, mint a moszatok és mohák – s mikor széthajtottuk a leveleket, a tövében laposférgeket találtunk.

Parázs vita bontakozott ki köztünk a gép eredetét illetően, amint visszaértünk a második helyszíni szemléről. Én abbéli véleményemnek adtam hangot, hogy az ellipszoid egy más intelligencia műve, ami azért küldte a Titánra, hogy elindítsa rajta az élet fejlődését. Ezt a véleményemet nyilvánosság előtt is bátran felvállalom.

Mi több, tovább megyek ennél: könnyen magyarázatot lelhetünk rá, hogy az itt talált metanotróf baktériumok miért mutatnak olyan szembetűnő rokonságot földi testvéreikkel! Vagy miért tudta Ju-vej elvtárs megnevezni az összes begyűjtött növényi minta földi megfelelőjét és a laposférget is, melyet már el is keresztelt Cestoda Titanoideának. Szerény véleményem szerint az ősidőkben egy hasonló tárgy indíthatta el az élet fejlődését a Földön is. Egy szóval ez a szerkezet, az ellipszoid lehet a közös eredet talán nem csak a Föld és a Titán, de az univerzum számos más bolygója között is!

Elméletemmel nem arattam osztatlan sikert a hajó legénysége körében. Shaozu Chiangsu elvtárs azt vetette a szememre, hogy tiszt létemre úgy beszélek, akár egy új-gondolkodó, mintha én is elhinném azt a sok nyugati szemetet, amit a külföldi sajtó összehord az intelligens tervezésről.

Lung elvtársnő viszont arra figyelmeztetett – az ő szavaival élve – ne engedjem, hogy gyermeki rajongásom háttérbe szorítsa a tudóst, aki valójában vagyok. Valamint arra, hogy a valóságot ne keverjem össze Clarke és Kubric víziójával vagy Däniken képzelgéseivel.

Nem hiszem, hogy elvakult lennék. Inkább úgy érzem, hogy kedves elvtársaim földhözragadtsága hátráltatja a küldetést s fenyeget azzal a veszéllyel, hogy az amerikai

űrszondák előbb bukkannak rá a titok nyitjára, mint mi.

Szerintük én istent keresek – csodát, ahogy volt parancsnokom mondaná – de én úgy látom, még mindig jobb keresni a teremtő erőt, mint azt képzelni, hogy mi vagyunk az istenek. Ha újabb bizonyítékok majd azt mutatják, hogy az elméletem sületlenség, akkor habozás nélkül igazat adok nekik.

A vitának Lung elvtársnő újbóli rosszulléte vetett véget. Beszéd közben megszedült és elesett – a hold alacsony gravitációjának köszönhetően nem ütötte meg magát. Ju-vej elvtárral az orvosi szobába vittük. Állapota nem válságos, de utasítottam Hant, hogy mindenre kiterjedő PET CT vizsgálatot végezzen rajta.

2080. július 01. 06 óra 12 perc

Tragikus fordulatot vett ma a küldetés. Alig egy órával ezelőtt közölte velem Ju-vej elvtárs, hogy Lung elvtársnő szervezetében a CT rosszindulatú elváltozást talált a tüdőszövetben. A daganat olyannyira kiterjedt, hogy már operálhatatlan, Ju-vej elvtárs szerint mindössze napjai lehetnek hátra az elvtársnőnek. Mint parancsnoknak, nekem volt szomorú kötelességem tájékoztatni az elvtársnőt. A következő néhány óra eseményeit nem áll szándékomban részletezni. Mindannyian nehéz pillanatokot élünk meg, de elképzelni se tudjuk, mit élhet át a professzor elvtársnő, hiszen többé nem láthatja otthonát, nem találkozhat szeretteivel.

2080. július 02. 02 óra 07 perc

Hajónk, a Hosszú Menetelés II, mely eddig biztonságos otthonunkat jelentette az űrben, most nyomasztó kriptának tűnik. A kiképzés felkészített minket minden ránk leselkedő veszélyre, balesetre, de erre senki sem gondolt – hogy egy földi betegség sújtson le itt, a Naprendszer távoli sarkában? Hogy nem vették ezt észre a földi orvosok?

Durva veszekedésbe fajuló vitába bonyolódtam Chiangsuval. A százados elvtárs Lung professzor állapota ellenére a küldetés folytatását követelte. Én azt válaszoltam, hogy továbbra is az emberi erkölcs szerint kell cselekednünk, akármilyen messze vagyunk a civilizációtól. Kértem, hogy mutasson némi együttérzést vagy legalább halvány tiszteletet Lung elvtársnő felé, de meg sem hallgatott. Azt hangoztatta, hogy a küldetés teljesítése mindennél fontosabb és Xiu Lung vállalta a kockázatot, mikor felszállt az űrhajóra. Próbáltam megértetni vele, hogy a kockázatoknak semmi köze nem volt ahhoz, hogy daganat növekedett a tüdejében, de végig sem hallgatott. Kénytelen vagyok kijelenteni, hogy Shaozu Chiangsuval nem tudok hatékonyan együtt dolgozni és a hírszerző elvtárs embertelensége egyenesen megrémiszt.

2080. július 02. 04 óra 01 perc

Mindez idáig ismeretlen és felettébb aggasztó részletek jutottak tudomásomra a Hosszú Menetelés II. rakományáról. Ju-vej elvtárs fedezte fel a raktérben a száz-tizenhármas sorozatszámú konténert, amely nem szerepelt a fedélzeti számítógép adatbázisában. A pihenőidő alatt megpróbáltuk felnyitni a konténert, de a biztonsági zár feloldására egyedül Shaozu Chiangsu százados jogosult. A Geiger-Müller-számláló a normálisnál közel két és félszer magasabb sugárzási szintet jelzett.

A kapitányi napló a küldetés parancsnokának észrevételeit és megjegyzéseit tartalmazza, de jelen esetben félek leírni személyes véleményemet az ismeretlen konténeréről. Felelősséget kellene vállalnom a hajó teljes legénységéért és rakományáért, de ez a továbbiakban nem lehetséges.

Megkértem Ju-vej elvtársat, hogy ne említse felfedezését Chiangsunak és viselkedjen

természetesen. Azt hiszem, ez utóbbi teljesítése lesz a legnehezebb mindkettőnknek.

2080. július 02. 10 óra 33 perc

Hosszú vívódás után úgy határoztam, nem tartom tovább magamban mindazt, amit a küldetésről gondolok. Katonai pályafutásom alatt megismerkedtem a pekingi keményvonalasokkal és azzal a páni félelemmel, amivel minden újat és ismeretlent fogadnak. Amit itt a Titánon találtunk, az túlmutat mindenben, amit az ember valaha hitt vagy tapasztalt, ez végre tagadhatatlan és megtörhetetlen bizonyítéka az idegen értelmes életnek s annak, amit egyes új-gondolkodók intelligens tervezésként aposztrofálnak.

Hogy gondolhatják Pekingben, hogy egy ilyen felfedezést csak úgy el lehet pusztítani holmi atomfegyverekkel?! Ha valóban a félelem vezérli önöket, hogy képzelhetik, hogy az idegenek megtorlás nélkül hagyják a szerkezet tönkre tételét?

2080. július 02. 18 óra 21 perc

Chiangsu elvtárs és jómagam ismét kimentünk a géphez. Felfedeztük, hogy az ellipszoid alakú burkolat virágszirom módjára kinyílt. Belsejében tükör fényességű anyag látszott, mely tökéletesen visszaverte a letapogató lézersugarait. Ahogy a burkolat anyagát, ezt sem sikerült beazonosítanunk, de azt megállapítottunk, hogy mindenképp mesterséges ötvözet.

A növények jelentős mértékben növekedtek körülötte, már megjelentek a fás szárúak, az állatok közt pedig a puhatestűek. Ha ilyen ütemben gyorsul tovább a törzsfajlódás (minden egyes generációval új faj jön létre), néhány héten belül megjelenhetnek a gerinchúrosok.

Itt kint, távol az űrhajótól köntörfalazás nélkül rákérdeztem a száz-tizenhárom konténer tartalmára. Chiangsu nem döbönt meg, csupán enyhe csodálkozást láttam arcán a sisak mögött. A legfurcsább az volt, hogy egyáltalán nem próbálta titkolni vagy átlátszó hazugsággal elködösíteni az igazságot. Bevallotta, hogy a konténer tartalma egy kis hatósugarú, harmincöt kilótonnás atombomba.

Hiába sejtettem már előre, mégis valósággal letaglózott ez a vallomás. Szégyellem bevallani, de kapitányi rangom e pillanatban fabatkát sem ért. Nem tudtam, mit mondjak. Felháborodottan kérjem számon, amiért a küldetés parancsnokával elfelejtették közölni, hogy egy nukleáris fegyver lesz a fedélzeten? Vagy követeljek magamnak teljes hozzáférést a küldetés anyagához, vádoljam, hogy veszélybe sodorja az űrhajósaim életét?

Csendben maradtam, egyáltalán nem szóltam semmit Chiangsu elvtárshoz. Ott hagytam az idegen szerkezetnél és a terepjáróval visszaindultam a leszálló komphoz.

Már félúton jártam, mikor erős, szúró fájdalmat éreztem a gyomrom táján és hányinger tört rám. Megszédültem a fájdalomtól és – ezt csupán Chiangsu elvtárs elmondásából tudom – csaknem felborultam a terepjáróval. A hírszerző tiszt volt az, aki utánam jött és visszavitt az űrhajóba.

2080. július 02. 23 óra 08 perc

Fogalmam sincs, mi történik velünk. Borzalmasan félek, de különös módon a bennem lévő tudós kíváncsi és izgatott is. Sohasem hittem volna, hogy így fogok érezni, ha egyszer megtudom, hogy haldoklom.

Han Ju-vej elvtárs a rosszullétemet követően rajtam is elvégezte a PET CT-t. Én is rákos vagyok. A daganat a gyomromban kezdett fejlődni és átszötte a környező szöveteket. Han azt mondja, képtelenség, hogy egy rák ennyire gyorsan növekedjen, hiszen a hibernáció ideje alatt a sejtosztódás csaknem megáll. Ő azon a véleményen van, hogy maguk a hibernáló kamrák meghibásodtak, azok okozták a rákot, de maga sem érti az egészszet. Utasítást adtam

neki, hogy vizsgálja át a fülkét, ám tudtam – és láttam Chiangsun, hogy ő is tudja – nem a hibernáció, hanem az idegen gépezet a felelős.

Mikor Ju-vej elvtárs távozott, Chiangsun ismét megdöbbenett minden érzelmet nélkülöző stílusával: suttogva elárulta, hogy ő is beteg, néhány órája véres vizeletet tapasztalt saját magán. Ráadásul azt is sejteni véli, hogy hajóorvosunk sem egészséges, ugyanis többször észrevette, hogy szédül és zavart a beszéde.

A hírszerző elvtárs elárulta, hogy már Lung elvtársnő tünete miatt gyanította az idegen szerkezet emberi szervezetre gyakorolt hatását. Bocsánatot kért a korábbi meggyanúsításért, amit azzal magyarázott, hogy ki akart zárni minden egyéb lehetőséget, mielőtt döntést hozna.

Szavaiból nem derült ki egyértelműen, milyen természetű döntést hozott vagy fog hozni, de a Hosszú Menetelés II. fedélzetén uralkodó hangulatot tekintve úgy hiszem, Chiangsun elvtárs az ellipszoid elpusztítását fogja elrendelni.

2080. július 03. 7 óra 22 perc

A rák órák alatt drámaian növekszik mindnyájunkban. Immár a küldetés egyetlen tagja előtt sem titok, hogy betegek vagyunk és haldoklunk. A PET CT félelmetes képet mutat, az áttétek már minden főbb szervben jelen vannak, sőt, a végtagokban is. Lung elvtársnőn már külső testi elváltozások, duzzanatok is látszódnak.

Azt hiszem, nem sok időm van hátra. Nem tudom, mit mondjak. Chiangsun úgy döntött, élésíti az atombombát. Ő azt mondja, így az amerikaiak sem tehetik rá a kezüket az ellipszoidra. Én inkább annak örülök, hogy másvalaki nem fog áldozatul esni a szerkezetnek.

2080. július 03. 12 óra 45 perc

Ju-vej elvtárs szerint huszonnégy órán belül egyikőnk sem lesz már életben. Chiangsun elárulta, hogy eszerint időzítette a bombát, mert így az utolsó pillanatig megfigyelhetjük a szerkezet hatását és a detonáció előtt hazasugározhatjuk a dokumentációt.

Még haldoklásunkban is képesek vagyunk vitába bocsátkozni. Azt kérdeztem tőle, mi van itt, amit meg kellene még figyelni? Sokáig nem válaszolt a kérdésekre, aztán rekedt hangon elárulta, hogy Pekingben azért választották őt a küldetésre, mert egy korábbi hibája miatt feláldozhatónak tartották. Tudta, hogy ha sikeresen teljesíti a feladatot – még ha ez a halálát is jelenti – Hunanban élő szülei és testvérei nyerik el munkája jutalmát. Cseppet sem érdekelte, hogy mi az ellipszoid, csak az, hogy Pekingben megkapják, amit akarnak. Egyszerű lélek és ő most elégedetten hal meg. Én dühösen és csalódottan.

2080. július 03. 14 óra 20 perc

A fájdalom iszonyatos. Feléltünk minden morfiumot, amit a fedélzeten találtunk. A katonai protokoll már nem működik, senki sem felettese senkinek. Han felvetette, hogy mindnyájunkat hibernál és így lelassítja a daganat terjedését, de közös szavazással megvétőztük. Mindenkinek megvolt rá a saját oka. Az enyém az, hogy az utolsó pillanatig reménykedem és várom a csodát.

Talán ez az utolsó naplóbejegyzésem. El vagyok keseredve. Teljesen értelmetlennek érzem ezt a küldetést, értelmetlennek a halálunkat! Semmit sem tudunk a szerkezetről! Tudni akarom a válaszokat, hogy miért kell meghalnom!

2080. július 03. 17 óra 55 perc

Nem bírtam tovább feküdni és várni az elkerülhetetlent. Otthagytam társaimat és a

terepjáróval visszamentem a szerkezethez. Most is ugyanúgy állt a kráter közepén, melyet már teljesen benőtt a titáni növényvilág. Űrruhámban utat törtem magamnak a szétnyílt ellipszoidhoz. Méltóságteljesen fénylett a titáni éjszakában, gyűlöltém és tiszteltem ezt a bámulatos erejű tárgyat, mely úgy játszik a testünkkel, mintha gyurmafigurák lennének. Nem tagadom, a megszállottja lettem az idegen teremtek művének.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve rátettem kesztyűs kezemet a csupasz, tükrös felületre. Erősödő bizsergést éreztem a tenyeremben, mely egyre terjedt felfelé a karomban. Aztán áramütés-szerű fájdalom csapott át rajtam, összerándultam és a földre estem. Bogarak és csigák között térdeltem a sárban s miközben lassan visszanyertem eszméletemet, rájöttem, hogy a fájdalom megszűnt. Mintha az áramütés kiölte volna a fájdalomérző idegeket.

Először nem tudtam, ki segített fel a földről, aztán hátrapillantva felismertem Lung elvtársnő eltorzult arcvonásait a sisak mögött. Megdermedtem a döbbenettől, mert aligha volt emberinek nevezhető a kinézete. Tudtam, hogy a rák átterjedt a szemére is és hamarosan megvakul, de most nagyon is jól látott. Szemei teljesen elfekedtek és megnöttek, már-már idegenszerűek lettek.

Nem engem nézett. Pisztoly volt nála, a kapitányi páncélszekrényben elzárt Makarovot szegezte a szerkezetre és tüzelt. Biztosan megzavarodott a haragtól és kétségbeeséstől, amiért pisztollyal akarja tönkre tenni azt, amit néhány órán belül úgyis eltöröl az atombomba robbanása. Talán saját kezével akarta megtorolni azt, amit a gép művelt vele.

Félrelöktem a karját, de az automatára állított fegyver egyik lövedéke így is becsapódott a tükörszerű belső burokba, mely csilingelve kirobbant. Sokkal sérülékenyebb volt, mint az áthatolhatatlan külső héj, egyértelműen hatalmas kárt okozott benne a lövés.

Rákiáltottam Xiura, hogy csillapodjon, ne tegye tönkre a gépet. De hiába volt minden, nem hatottak rá az észérvek, artikulálatlanul üvöltözött és rám lőtt a pisztollyal. Nem haboztam, félre ugrottam és a katonai kikézésnek hála lefegyvereztem. Xiu a földön hempergett és ordított, egyetlen szavát sem értettem, de biztos voltam benne, hogy meg akar halni. Lecsatolta magáról a sisakot és messzire hajította. Mikor beszívta a Titán mérgező levegőjét, köhögni, fuldokolni kezdett s pár perc alatt belehalt a metánmérgezésbe.

Összeestem mellette és nem tudtam visszatartani könnyeimet. Túl sok volt már a tragédiából. Huszonhárom sikeres küldetéssel a hátam mögött képtelen vagyok feldolgozni ekkora kudarcot. Xiu feladta, pedig biztos voltam benne, hogy a szerkezet miatt elburjánzó rák nem öl meg minket! Ugyanazt teszi velünk, amit a Titán egysejtű élővilágával tett!

Miközben zokogva néztem űrhajós társam élettelen testét, eszembe jutott Chiangsu és Ju-vej. Féltém, hogy ők is öngyilkosságra készülnek, ezért sietve beugrottam a terepjáróba és teljes sebességgel visszatértem az űrhajó leszállóegységéhez. Odabent félelmem beigazolódott: Han használta először a pisztolyt, saját magán.

Chiangsuval a hálóműhelyében találkoztam. Életben volt, de szörnyű állapotban. A testén lezajló változások talán nála voltak a leglátványosabbak, mert a rák a bőrre húzódott át. Teljesen szőrtelessé vált, elszürkült és olajos réteg képződött rajta. Egy sejtbiológus két lábon járó Nobel-díjat látna benne, én azonban egy megtört embert bámultam. Beszéltem hozzá, de ő nem válaszolt. Próbáltam neki is elmagyarázni, hogy az idegen szerkezet célja az evolúció felgyorsítása. Csupán alkalmazkodunk a titáni környezethez, hogy túléljünk itt.

De rövidesen rájöttem, hogy talán semmit sem ért abból, amit mondok. A kezemben tartott pisztolyra meredt, aztán rám nézett. Haboztam, de végül odaadtam neki a fegyvert. Miután szétlőtte a fejét, végleg egyedül maradtam. Shaozu azonosító kártyájával sikerült kinyitnom a száz-tizenháromas konténert és leállítanom az atombombát. Csak azt nem tudom, mihez kezdjek most.

2080. július 05. 22 óra 05 perc

Már két napja magam vagyok. Eltemettem gyöngé társaimat és meggyászoltam őket.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy leírjam jelenlegi kinézetemet. Bőröm elszürkült, szörtelessé, simává vált, mint a gumi – alkalmazkodott az űrbéli viszonyokhoz és az űrruhához. A nyálkás olajos réteg, ami beborít, arra szolgál, hogy ne fagyjak meg a hideg holdon. A korábbi ijesztő kelések is értelmet nyertek: a szkafander szűrőjéhez és szelepeihez nőtt szervi kapcsolatok voltak. Szemem óriásira nőtt, hajam kihullott s mindkét kezem megvált a fölöslegessé vált kisujjaktól. A fogaim is kihullottak. Azt hiszem, ez volt a legmegrázóbb változás mind közül, de az űrhajón található pépes ételekhez nem volt szükségem rájuk. Már sisak nélkül képes vagyok sétálni a Titán felszínén, belélegzem a metánban gazdag levegőt. A tudómet átalakító folyamatok képessé tettek rá.

Fogalmam sincs, meddig folytatódik még a változás, de ez már nem rólam szól. Elhatároztam, hogy ha török, ha szakad, véghezviszem az idegen teremtők tervét. Már csak ez az egy számít.

Most felkészülök és megkísérlem megjavítani a szerkezetet.

2080. július 05. 23 óra 59 perc

Egyetlen célból írok még mindig: tudatni akarom veletek, hogy mindahányan szájalmas senkik vagytok odalent. Felküldtetek ide legyőzni az amerikaiakat. Megnyerni az új űrversenyt.

Jobb, ha tudjátok: nincs semmiféle verseny! Egy versenyben egyenlők az esélyek.

Leszedtem az ellipszoid héjának darabjait. Egy csapásra megértettem a szerkezet minden rejtélyét, amikor megláttam a legbelső vázon lévő feliratot, melyet könnyedén képes voltam elolvasni és megérteni: „*Danger! Lethal radiation. Be extremaly careful when panel is off. NASA/ESA – Titan Terraformation Project.*”

Ez az utolsó üzenetem. A küldetés tökéletes kudarccal zárult, a hajó teljes legénysége halott. Miután továbbítom az összegyűlt dokumentációt, felveszem a pisztolyt és golyót röptek a fejembe.

Zhijian Chung parancsnok vége.